

Vakhit és vakbuzgóság

Sajátos ellentétek feszülnek korunkban. Egyfelől: a tudomány és a technika szinte naponta újabb és újabb káprázatos eredményekkel lep meg bennünket. Az információs robbanás következtében az átlagember is egyre több tudásra tehet szert. Szobájában ülve a számítógépén keresztül felfoghatatlanul sok ismerethez juthat hozzá, a televízió keresztül szinte korlátlanul válogathat különböző műsorokban, telefonon pillanatok alatt kapcsolatba léphet bárkivel a Föld bármely pontján.

A tudás korában élünk, mondhatnánk büszkén. Ugyanakkor viszont a tudatlanság egyre riasztóbb méreteket ölt, tehetjük hozzá, miközben riadtan álmélkodva értesülünk e jelenségnek egyre újabb s egyre tragikusabb eseteiről. Mintha valami ősi primitívség állapotába hullanának vissza sokan. „Guruk” és „táltosok” hirdetik (többnyire borsos áron) világmegváltó eszméiket, amelyeket a Távols-Kelet ősi tanaiból, a kereszténység egyes gondolataiból s még ki tudja honnan szednek össze, egyéni receptek szerinti keveréket készítve mindebből.

A hiszékeny és tudatlan emberek tömege pedig a nyomukba szegődik, mert szabadulni szeretne betegségétől, mert az önfeledt mámor állapotába szeretné beleringatni magát, vagy mert egyszerűen a kíváncsiság hajtja. A tudás diadalmas korát mintha elöntötték volna a babonák, a tévhitek és a vakhitek, s a nyomukban fakadó vakbuzgóság. Az az ősi törvény teljeseedik be újra, amelyre már az Ószövetség számos példát adott: az Istentől elfordult ember bálványoknak, illúzióknak rabságába kerül. A legnagyobb világszervezetek évekkel ezelőtt globális programot hirdettek meg az írástudatlanság leküzdésére. Eljött az ideje annak, hogy fölfedezzük a lelki analfabetizmus veszélyeit, s keressünk orvosságot ellene.

Az ezredforduló közeledte fölerősíteni látszik e vakhiteket. A folyamat ismerős az előző ezredforduló táján keletkezett szellemi-lelki téveszmék történetéből. Az egyház a belső megújulást, a bűnbánatot és a megtérést hirdette meg, hogy felkészüljön Jézus születésének évfordulójára. A történelem folyama hol csendesen, hol viharzón-hullámosan ömlik keresztül századokon és évezredekken, nem téve különbséget a kerek számok és a közönséges kalendáriumi évek között. Egyetlen igazi fordulat történt ezen a világon: akkor, amikor Istennek Fia emberként belépett e történelembe, hogy osztozzon sorsunkban, s ezáltal megossza velünk Isten életét — átmenetileg már itt a földön, véglegesen pedig odaát, „Isten nyugalmas boldogságában”.